

Cizí slovo láska

Erin McCahanová

Cizí slovo láska

Cizí slovo láska

Erin McCahanová

Libri
FORTUNA

Original title: Erin McCahan: LOVE AND OTHER FOREIGN WORDS

Copyright 2014 by Erin McCahan

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2014

Translation © Štěpánka Svobodová, 2014

Cover design © Milan Očenáš, 2014

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Veronika Klementová

První vydání

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-829-4

Timovi, mému manželovi

PRVNÍ KAPITOLA

Nějak to musí jít vyřešit.

Zvažuju vzorce, které připadají v úvahu. Ležím na Stuvově posteli, koukám do stropu, ale vidím jen samá x a y a závorky a otazníky. Na druhé straně místnosti u kláves sedí zády ke mně Stu, hraje nahodilé kombinace akordů, a co chvíli se zarazí, aby si zapsal jakési hudební hieroglyfy do sešitu, nebo je vygumoval.

„Nejde to,“ prohlásím. „Je tu moc proměnných.“

„Vždyť to pořád říkám,“ ozve se Stu.

„Ale já to *potřebuju* vědět.“

„Myslím, že klidně přežiješ, když to prostě vědět nebudeš. Já teda bez toho určitě žít můžu.“

Posadím se, popostrčím si brýle na nose a vidím, že na příkrývcce s cihlově červenými pruhy v tom latinskoamerickém pestrém stylu jeho pokoje je zatržená nitka.

„Tohle se musí opravit, než se to celé vypáře,“ řeknu.

„Opravit co?“

Řeknu mu to.

„Tak to utrhni,“ navrhone Stu.

„Nic trhat nebudu.“

„No tak si toho teda nevšímej.“

„Snad chápeš, že bych nikdy nemohla spát pod dekou, z které takhle trčí nitka. Jen pouhé pomýšlení by mě trá pilo celou noc.“

„Tys tady chtěla spát?“ koukne se na mě přes rameno Stu.

„No, *teď* už rozhodně nechci.“

„Takže to mám brát tak, že s to jednu chvíli připustila?“

„Ber to tak, že ať už budu v budoucnu spát kdekoliv, nebude to pod *touhle* dekou.“

„Netušil jsem, že naše kamarádství počítá i s přespáváním,“ řekne Stu. „Budeme se taky navzájem česat?“

„Ano. Strašně tě toužím vidět s vlasy vyčesanými nahoru.“

„Tak dobře, a teď si poslechni tohle,“ říká Stu a hraje dál. Hraje dokonale, ozývají se úžasné úvodní trylky jedné z nejbáječnějších písniček všech dob, „Come Sail Away,“ (text i hudba Dennis DeYoung, bývalý frontman skupiny Styx, nyní skladatel, herec na Broadwayi a po všech stránkách dokonalá lidská bytost. Věřím, že ve svém volném čase zachraňuje po celé zemi motoristy v úzkých, pronásleduje kapesní zloděje a daruje krev a krevní plazmu, dokud mu to v jeho vlastním zájmu dočasně nezakáže Červený kříž. Jo a taky má někde v šatně pelerínu jako Superman.)

Potom začne Stu zpívat. Dost poslouchám hudbu, takže pokud můžu soudit, řekla bych, že pouze Stu dokáže vystihnout Dennise DeYounga, a to je ten nevyšší kompliment, jaký můžu složit někomu, kdo zpívá. Stu zpívá v několika sborech a je tak muzikální, že i náš školní sbormistr s ním často konzultuje aranžmá pro muzikály i sborové skladby. Já, co se týče zpěvu, mám vcelku průměrný hlas, a co se týče hry na hudební nástroje, tak jsem naprosto neschopná. Když mi bylo devět, chodila jsem na hodiny klavíru celých dlouhých šest měsíců svého života. Ta věc mi nedávala žádný smysl a moje učitelka odmítla zodpovědět můj seznam otázek začínajících *proč*. Proč hrát určitým prstem na určitou klávesu? Proč

je v notovém záznamu ligatura a nehraje se radši jen jedna dlouhá nota? Proč se má používat pravý pedál na tlumení tónů, proč tu dotyčnou notu prostě *nehrát*? Proč mě neučíte, jak se tohle zpívá? Proč nejsou piana modrá? No vážně, proč neexistují modrá piana?

Byly jsme obě moc šťastné, když mě rodiče odhlásili.

Těsně předtím, než se „Come Sail Away“ začne zrychlovat, přestane Stu zpívat a přechází ke klasické verzi díla, něčemu mezi menuetem a provedením pro celý velký orchestr, jako by to složil sám velký Johann Sebastian. Kdybych ho neviděla na vlastní oči, přísahala bych, že hraje rozhodně víc klavíristů než jeden.

A sotva po minutě nebo minutě a půl přestává a otáčí se na židli, aby mi viděl do obličeje.

„Tak až sem jsem se zatím dostal,“ říká.

„Mně se to líbí.“

„O to se taky snažím,“ říká Stu ve chvíli, když Sophie volá přes halu: „To není Come Sail Away!“

„Podle mě to tak je,“ odpovídá jí Stu.

„To proto, že seš pošahanej magor.“

„A ty seš zase načínčaná fiflena.“

„Magore!“

„Fifleno!“

„Tak dost,“ objeví se ve dveřích hlava Stuovy matky. „Josie, zdrž se na večeri!“

„Děkuju, teto Pat, ale nemůžu. Večer k nám přijde Kate a já ji konečně musím pořádně podusit na téma její současný přítel, kterého mimochodem ještě nikdo z nás neviděl.“

„Ty ji chceš vyslychat? Ale Josie,“ povzdechne teta Pat.

„Musím. Je to jen pro její dobro.“

„Pro její dobro?“ pronesou Stu a jeho matka simultánně, což tetu Pat pobaví mnohem víc než Stua.

„Ano. Potřebuju zjistit, jestli s ním není něco v nepořádku, a to nejspíš je, podle mě ze tří důvodů.“

Teta Pat povytáhne obočí, zatváří se skepticky, ale čeká. To Stu taky občas dělává.

„Tak za prvé – zvednu ukazovák, abych dodala důraz svému tvrzení: „S každým jejím přítelem bylo vždycky něco v nepořádku. Za druhé – druhý prst nahoru: „Už s ním chodí čtyři měsíce a ještě ho k nám nevzala, tak asi něco tají. A za třetí, a to vyplývá z bodu číslo jedna, pokud jde o kluky a o to, aby si vybrala toho správného, nepobrala Kate na rozdíl od Maggie ani špetku soudnosti,“ řeknu o své starší sestře.

„A jak jsi na tom se soudností ty?“ chce vědět Stu.

Než odpovím, cuknu sebou a vybavím si poslední školní ples. „No, určitě dokážu vybrat Kate nějakého kluka líp, než si dokáže vybrat sama. A víš proč? Nejsem tak zaslepená láskou jako ona. Přistupuju k celé záležitosti daleko racionálněji.“

„Tobě se její kluci nikdy nelíbili,“ řekne Stu.

„Můj názor vychází z toho, jaký ten který kluk je.“

„Aha. No tak nám teda řekni, co bylo tak špatného na tom posledním.“

„Kukuřice.“

„Kukuřice?“ diví se teta Pat.

„Kukuřice?“ opakuje Stu.

„Ten kluk jedl jen kukuřici, maso a čokoládu,“ vykládám tetě Pat. „Vidíš, a právě tady propadla Kate v testu soudnosti. Ráda vaří. Taký jí přímo tuny brukvovité zeleniny. Dlouhodobě by bylo zcela nemožné mu ji jako dospělému muži vařit, když ji nejí. Pro to se logicky pro Kate jako partner naprosto nehodil. Já hned věděla, že se rozejdou. A jen jsem to prostě řekla o trochu dřív, než na to byla připravená.“

„Brukvovité,“ opakuje Stu zamyšleně. „A hlíznaté ne?“

„Té taky.“

„A co luštěniny?“

„Vidím, že mě chápeš.“

„A jak se její přítel jmenuje?“ chce vědět teta Pat.

„Geoff a na konci má ještě *u* a *j*, jenomže ty dvě poslední písmenka se nečtou.“ *Geoffuj*.

„Tak to tedy doufám, už kvůli Kate, že Geoff, jehož jméno končí na *f*, má rád nejružnější druhy zeleniny,“ říká.

„To mám právě v plánu dneska večer zjistit,“ říkám já, a když se teta Pat otočí a chystá se k odchodu, ještě ji zarazím. „Vědělas, že je tady zatržená nitka?“

„Ukaž,“ vrací se a podívá se, kam ukazuju. „Ach ano, tady. Tak ji utrhni.“

Stu pokrčí rameny. „Přesně to jsem jí říkal.“

„Když já nemůžu. Co když se mi ji nepodaří utrhnout a naopak ji ještě víc vytáhnu? Co když se to celé nakrabatí? Co když se tam udělá díra –“

„Ukaž.“ Teta Pat se přese mě natáhne, nit utrhne, a já jen syкну. „Hotovo,“ řekne a cestou z místnosti mi ještě věnuje letmý úsměv.

Kouknu se na hodinky. Je skoro pět třicet. „Už musím jít.“ Se-skočím z postele, podvrtnu si kotník a zřítím se na zem.

Stu se zlomyslným úsměvem zahraje prvních pár tónů Beethovenovy páté symfonie.

Pa-pa-pa-páááá, pa-pa-pa-páááá

„Dennis DeYoung by mi pomohl vstát,“ říkám, když se zvednu, celá rudá, ale nezraněná, a srovnávám si na nose brýle.

„Stu Wagemaker si myslí, že jsi nemotora.“

„Tak hele,“ zastavuju se ve dveřích. „Jen Auerbachová mi dneska řekla, že si myslí, že se jí líbíš.“

„Ona to neví jistě?“

Pokrčila jsem rameny. „Líbí se jí teď zrovna hodně kluků, ale u tebe je to jedno, protože jsem jí řekla, aby se od tebe držela co nejdál.“

„Vážně? A proč?“

„Myslíš kromě toho, že teď chodíš se Sarah Selmanovou?“

„Ano, kromě toho.“

„Řekla jsem jí, že jsi takový ten typ, co by se dal nazvat *pomiluj-je-a-odkopni-je*.“

„Ale to já přece nejsem.“

„Ale jsi.“

„Ne,“ pronese Stu zřetelně. „Nejsem.“

„Ale jsi,“ volá odkudsi Sophie.

„Vidíš?“

„Obě se pletete,“ řekne Stu a zahraje pár taktů na klávesy.

„Sarah je v tomhle roce tvoje třetí holka, a to je teprve duben.“

„Ale už pětadvacátého,“ namítne Stu. „A taky přece poslední úterý v měsíci.“

„Ale pořád je to úterý třetího měsíce v roce. To je jedna holka měsíčně. Zatím.“ Zvedám tři prsty, abych vše podtrhla. „To ti snad stačí, ne, nebo mám pokračovat?“

„Ne, protože se pleteš, a já bych nesnesl, kdyby ses ztrapnila.“

„Nepletu se,“ říkám a Sophie mi to potvrzuje.

„Neplete se!“

„Musím fakt jít,“ dodám.

Rozloučím se nejdříve se Sophií a zastavím se ještě v kuchyni, abych pohladila Mosese, Wagemakerovic osmikilového kocoura, který mi konečně zas dovolil, abych se ho dotkla poté, co jsem mu minulý týden šlápla na ocásek. Dvakrát.

* * *

Sophie je taky ten typ *pomiluj-je-a-odkopni-je*. Mají se Stuem stejné blondáté vlasy, dlouhé ruce a nohy, symetrické tváře a bezstarostný úsměv. Stu skládá hudbu. Sophie maluje – dělá koláže jásavých barev, když je spokojená, a ponuré krajinky, když není. Protože je znám ale oba odjakživa, můžu říct, že Sophie, pokud odhlédnete od jejího milostného života, je daleko méně komplikovaná. Ne že by doopravdy byla načinčaná fiflena, ale s klidem vypustí věci, které ji nezajímají nebo se jí netýkají.

Nikdo by nemohl Sophii obvinít, že to přehání s přemýšlením, což já jako zarytý (můj táta říká nenapravitelný) myslitel obdivuju. Nechápu, jak to dělá. Musím říct, že pro mě je naprosto fascinující.

Teta Pat říká, že se Sophie se Stuem pořád handrkujou, protože jsou tak málo od sebe. Jen třináct měsíců. Stuovi je šestnáct a Sophii patnáct, je o tři měsíce starší než já, i když já jsem ve škole o rok napřed. Přeskočila jsem druhou třídu a díky tomu jsem teď ve třetíku – stejně jako Stu.

Teta Pat předpovídá, že až bude Stuovi třicet a Sophii devětdvacet a budou se oba starat o své vlastní rodiny, budou mít svá zaměstnání a budou bydlet každý v jiném státě, tak spolu budou vcelku vycházet.

Dům přes ulici od Wagemakerových patří už skoro dvaadvacet let mým rodičům, a minimálně tak dlouho jim Kate a naše starší sestra, Maggie, říkají teta Pat a strýček Ken.

Proto si taky všichni ve škole myslí, že Stu a Sophie jsou můj bratranec a sestřenice. A my jim to nebereme. Je určitě jednodušší to tak nechat, než vysvětlovat spleť tak důvěrného vztahu, který není v rámci rodiny, ale měl by být.

* * *

Vycházím z domu Wagemakerových a přecházím ulici. Je zima a ve vzduchu je vlhko, tak jako po typické přepršce pozdního dubna. V duchu se znovu vracím k dilematu, které mě vylákalo ze Sophiina pokoje poté, kdy jsem, zcela fascinovaná jejím entuziasmem, vyslechla drama jejího posledního rozchodu včetně detailního popisu toho „hajzla s krysím knírkem“, a pak jsem vešla do pokoje ke Stuovi, kde jsem se snažila vypočítat rovnici, o níž Stu prohlásil, že nemá řešení. Určitě se ale plete. Přece by mělo jít – musí jít – nějak průkazně určit, jestli jsem za svých patnáct celých čtyři let života snědla jednu celou kysu.

DRUHÁ KAPITOLA

Dokážu vcelku přesně určit průměrnou velikost krysy. Co ale přesně určit nedokážu, je konzistence, v níž krysy padají do kádí v masokombinátech. Rovněž nedokážu vyčíslit ani to, kolikrát jsem jedla maso zpracované v podnicích, kde se krysy omylem stávají součástí hotového výrobku, natož četnost, s jakou má matka kupuje určité značky v určitých obchodech. A celé je to založené na předpokladu, že krysy do takových kádí skutečně padají a najdou si tak cestu do hotdogů a hamburgerů, které jsem do teď snědla. Takže to vypadá, že měl Stu pravdu. Figuruje zde příliš mnoho proměnných a já holt budu muset žít dál s tím, že to nebudu vědět. A to ani přibližně.

Jenomže já nesnáším přibližné představy, stejně jako odhady, a každopádně je mi daleko bližší přesnost matematických vzorců a doslovných překladů. Matematika je taky jazyk, a já jazyky zbožňuju. Jenom se podívejte na všechna ta cizí slova, která jsem dneska použila:

Hieroglyfy: řečtina

Aranžmá: francouzština

Koncert: italština

Menuet: francouzština

Hamburger: němčina

Geoffuj: josieština

Vůbec nejúžasnější slovo ze všech řečí na světě je *týpí*. Pochází z jazyka Siouxů. A klidně bych se mohla narodit v rodině francouzsky mluvících pastevců koz ve švýcarských Alpách a stejně bych hned věděla, co *týpí* je, jen bych to slovo slyšela vyslovit. Tady nehrozí žádná záměna. Je to naprosto jasné. Je to prostě vrchol lingvistické geniality.

Týpí.

Kéž by byla každá řeč tak jasná jako siouxština.

Vcházím do kuchyně zadními dveřmi a jsem tam sama dostatečně dlouho na to, abych si dala dohromady, co bude dneska k večeři. Maminka mi tu připravila jednoduchou kulinářskou úlohu s omezeným počtem proměnných. Když vezmu v úvahu vzájemnou polohu mletého hovězího, cibule a čerstvých rajčat v lednici a červených fazolí a koření na kuchyňské lince, snadno si spočítám, že bude chilli. (Patrně se stopovým množstvím krysy. To se ale nikdy nedozvím.) Ani jeden z mých rodičů většinou nedorazí domů před šestou. Chilli se musí připravovat zvolna, tak se dám okamžitě do díla jako zástupce šéfkuchaře, vyškolený a hojně využívaný sestrou i matkou.

Stačila jsem tak akorát dát vhodný hrnec na sporák, když zadními dveřmi do kuchyně vpluje Kate a v ruce drží mobil jako vysílačku.

„Ne,“ říká do sluchátka a odkládá si kabelku a kufřík. „V úterý musím být v Cincinnati, ve středu v Daytonu a ve čtvrtek jsem skoro celý den na školení, takže si vás můžu napsat jedině na pondělí nebo na pátek.“ Zářivě se na mě usměje, pošle mi vzdušný polibek, ukáže na telefon, rozhodí oběma rukama, zakoulí nad se-

bou očima, což u mě vyvolá úsměv, a ukáže s tázavým výrazem na hrnec.

„Chilli,“ informuju ji.

„Ne,“ pokračuje Kate do telefonu. „Už jsem u něj v kanceláři byla třikrát a pokaždé mě nechal přes hodinu čekat. Nebudu se mu omlouvat za to, že si svého času vážím stejně jako on svého,“ říká, tiskne si mobil ramenem ke krku a vyndává maso a cibuli – já popadnu rajčata – z lednice. „A stejně nikdy nepřestane předepisovat Lederhosen-maxon.“ Tak mi to aspoň zní, ale asi to bude jméno nějakého léku, o němž jsem nikdy neslyšela. Kate nalije trochu olivového oleje do hrnce a dál pokračuje v pantomimě, jejímž cílem je večere. Telefon zavěsí, když už je cibule do zlatova a všechna rajčata pečlivě nakrájená na kostičky.

„Takže,“ říká a znovu ke mně vyše zářivý úsměv. „Ahoj.“

Pak od ní dostávám pořádnou pusu a ptám se, kolik si myslí, že za život snědla upraveného mletého masa.

Kate jezdí jako cesták s léky – teda, je obchodní zástupkyně jedné farmaceutické firmy – takže je pořád po doktorech v ordinacích a nemocnicích a nabízí nejnovější hity v boji s plešatostí nebo na podpoření vaginální vlhkosti.

Zásobuje mě takovými těmi poznámkovými bloky a propiskami. Vždycky je na nich jméno a efektní logo nějakého léku. Zatím patřil mezi mé favority bloček tak deset na patnáct centimetrů s velkými modrými písmeny na horním okraji – *CYLAXIPRO: Jedna denní dávka omezí výskyt herpesu v intimních partiích*. Požádala jsem matku, aby mi na to napsala omluvku, ale odmítla. Napsala jsem loni na takový papírek poděkování za narozeniny strejčkovi Vicovi a tetě Toot. Poslali mi deset dolarů a gratulaci s opičkou, a já jim za to byla upřímně vděčná a taky jsem to řekla. Pak jsem ale musela použít kartičku, kterou matka schválila,

abych se omluvila za odkaz na genitální herpes, který jsem připojila k původnímu poděkování, a vysvětlit, jak se Kate podílí na prevenci jeho rozšíření.

Od té doby nese většina mých propisek a bločků jména léků proti alergii nebo na snižování hladiny cholesterolu.

Dneska přichází máma domů dřív než táta. Čtyři dny v týdnu vyučuje zdravotní sestřičky na Ohio State University's College. Je to ve staré části Bexley, tak asi třicet minut od nás. Přitom to ale tak nějak vypadá, že je to blíž než Katin byt, a ten je přitom pouhých patnáct minut od nás v centru Columbusu. Od té doby, co se odstěhovala, mi to připadá jako lán světa. Obzvlášť když k nám chodí na večeri čím dál mív, s ohledem na svou práci a na své kluky, kteří jedí jen kukuřici nebo mají nemoci, o nichž nás odmítá informovat.

V sedm třicet – čas na večeri, kterému můj táta říká kosmopolitní, ale nikdy s vážnou tváří – sedíme my čtyři Sheridanové u kuchyňského stolu a Kate se přímo rozplývá nad chilli. Je dobré, ale zase žádný zázrak.

„Zrovna myslím na Geoffa,“ řekne, když máma podotkne, že vypadá šťastně.

„Já už na něj myslela dřív,“ podotknu, „A vsadím se, že jsme si nemyslely totéž.“

„Josie,“ začne Kate povzbudivým tónem, „zamiluješ si ho.“

„A kdy se s ním seznámíme?“

„No,“ začne Kate a dychtivě se zadívá na matku a otce, „myslela jsem, že bych ho přivedla v pátek. Na večeri? A možná dokonce i na velkou rodinnou večeri?“

Velká rodinná večere znamená v sheridanštině matka, otec, Maggie s manželem Rossem, Kate a já. A jsme tak vysocí a upo-

vídání, že vyplníme celou místnost, jako by nás bylo víc než šest.

Máma s tátou si ve vteřině vymění pohledy i podivné neznatelné pokývnutí, které Kate neregistruje.

„To bude prima,“ řekne matka. „Na večeři. Nějaké zvláštní přání?“

„Špagety,“ vyhrkne obě s Kate v šťastné jednotě. Při všech slavnostních příležitostech, kde nutně nemusí být jejich současťi podnos s obří krocaní zdechlinou, máme totiž jako rodina už dlouho nejradši špagety. Pro většinu lidí to není žádné slavnostní jídlo, ale většina lidí taky neochutnala matčinu domácí omáčku. Teta Pat chce, aby ji uvedla na trh, a matka vždycky znova přijímá její kompliment, ale nějak zvlášť nadšeně se na to netváří. Tenhle její výraz musí mít kořeny někde v dávné minulosti.

Už skoro po večeři, během níž nás Kate baví sáhodlouhým líčením ne zcela konkrétních, ale rozhodně mimořádných kvalit svého přítele a používá přitom adjektiva jako nádherný, skvělý, zajímavý, jedinečný, úžasný, dáme dohromady i plán na páteční speciální rodinnou večeři.

„Zůstaneš tady dneska přes noc?“ zeptá se otec Kate a podívá se na hodinky a potom na kuchyňské hodiny – což znamená v naší soukromé sheridanštině – zůstaň anebo jdi, ale teď je ten správný okamžik, aby ses rozhodla.

„Bude tu spát,“ odpovídám já za ni, беру ji za ruku a říkám: „Tak pojď,“ a spolu běžíme nahoru do mého pokoje.

Skočím na postel, nohy si složím pod sebe, na nose si narovnam brýle a říkám: „A teď mi pověz všechno, cos neřekla o Geoffujovi mámě a tátovi.“

„Už jsem ti řekla všechno.“ Kate se hrabe v mé zásuvce s pyžamy. Vytahuje dvě noční košile – obě, které mi sama dala – a já si ukazuju na modrou a vínovou jí nechávám.

„Jí listovou zeleninu?“

„Co se týče jídla, má Geoff skutečně velmi vytríbený vkus,“ řekne Kate a začíná ze sebe stahovat jednu slupku po druhé. „A ano, vařím mu, a ano, má rád zeleninu. Vaříme často spolu.“ Pak se na moment zamyslí. „Ano, vaříme spolu vlastně docela dost.“

„Ale není to eufemismus pro sex, že ne?“

„Ale Josie! Jasně že ne.“

„Protože by mohl klidně být, ale byla bych radši, kdyby nebyl.“

„Nech toho. Geoff a já spolu vaříme. V hrncích a pánvích. A jemu to chutná a oceňuje jídla, která uvaříme.“

„Hmm, kloním se k tomu, že bych ho mohla mít ráda,“ říkám a kladu důraz na *kloním se*.

„Já z toho mám dobrý pocit. Říkala jsem ti, že je skvělý?“ zasmí se Kate.

„Několikrát.“

Kate mizí v koupelně a za pár minut se vynoří v mé noční košili. Vypadá, jako kdyby se zrovna vrátila domů z profesionálního fotbalového zápasu, kde fandila ze všech sil. Přesto i v tuto pozdní hodinu jsou její vlasy takřka dokonalé. Já si roztržitě chvíličku hraju s culíkem a Kate vzápětí sáhne po kartáči, který leží na mém toaletním stolku, a zavelí mi, abych se otočila. Okamžitě poslechnu.

Kate mi stáhne z vlasů gumičku a začne mě česat, já si sundávám brýle a pokládám je na bezpečné místo na nočním stolku. To, jak mi Kate kartáčuje vlasy, patří k prvním věcem, které si z dětství pamatuju. Bylo mi tři a půl. Jí bylo skoro čtrnáct a povídaly jsme si o ptácích. Chtěla jsem vědět, jak to, že v zimě nezmrznou a nepadají nám s hlasitým pleskáním na dvůr. Kate mi řekla, že se z nebe snesou andělé a udržují svými křídly ptáky v teple, ale když jsem se zeptala, proč se ptáci nezahřívají pomocí svých vlastních křídel, na to už odpověď neměla.

„Umím si představit, že mě chceš kvůli Geoffovi pořádně podusit,“ říká, a mně div nevstávají vlasy na hlavě nad tím, jak mě má prokouknoutou.

„Ani ne,“ řeknu. „Ale pořádně si podám *jeho*.“

„Josie,“ směje se nahlas Kate.

„Měla bys ho varovat dřív než v pátek, že mám svůj seznam sedmatřiceti věcí, na které se ho musím zeptat.“

„Jen třicet sedm? A proč ne rovnou čtyřicet?“

„Protože počet otázek nemá nic společného s otázkami samotnými. A mám jich zkrátka tolik, kolik potřebuju.“

„To myslíš vážně?“

„Ano.“

„Tak mi dej příklad.“

Otočím se k ní. „Tak například, kdyby každý den pouštěl v autobuse sednout těhotnou paní, a pak by zjistil, že není těhotná a jen to hraje, aby přinutila svého přítele, aby si ji vzal, pouštěl by ji sednout i pak? A řekl by to tomu příteli?“

„Je to jedna otázka nebo dvě?“ chce vědět Kate.

„Jedna, jen má dvě části.“

„Hmm,“ bručí Kate. „To je dobrá otázka,“ řekne a otočí mi hlavu, aby mě mohla dál česat.

„To by ses ho měla zeptat. Už se nemůžu dočkat, co ti odpoví. Bude to určitě skvělé,“ vrká a já po ní to slovo šeptem opakuju.

Jsem ráda, že k ní nejsem otočená čelem, protože cítím, jak se mi začíná kroutit pusa.

„A jaké má chyby?“ vyzvídám.

„Nemá žádné.“

„To není možné a ty to dobře víš.“

„No, tak jinak. Žádných chyb jsem si nevšimla, protože všechno ostatní je na něm tak úžasné.“

„Takže bys to mohla popsat tak, že jsi slepá k jeho chybám?“ navrhnou.

„Klidně. Tohle se ti děje, když jsi zamilovaná. Přehlížíš bezvýznamné věci. Spokojená?“ ptá se zas Kate, odkládá kartáč a leze do postele.

„Ne, protože potřebuju vědět, jak definuješ slovo *bezvýznamné*.“

„Co myslíš tím, jak ho definuju?“

Zhasnu.

„Bezvýznamné jako že si čte dlouho do noci,“ říkám a vklouznu na svou stranu postele, „nebo bezvýznamné jako velké chlupaté bradavice na obličejí a bezděčné dloubání se v nose?“

„Bezděčné – ale Josie.“ Kate se hihňá. „To ne.“

„Hrb? Vlasy rozježené jako troll?“

„Nic takového.“

„Syfilis v terciárním stadiu?“

„Dobrou noc, Josie,“ říká Kate, zlehka mě políbí a otáčí se zády.

„Zvrácený zájem o břichomluvectví?“

„Ne.“

„Nekontrolovatelná vodnatá stolice? Plenky? Nosí plenky pro dospělé? Nebo nosí plenky pro dospělé a přitom je nepotřebuje? Hele, to by bylo něco docela důležitýho, co bys přehlížet neměla, nemyslíš?“

Kate si přetáhne polštář přes hlavu, usmívá se od ucha k uchu a zachumlává se do deky. Ušklíbnu se a přisunu se k ní blíž. Jak mě může Stu obviňovat z toho, že nemám ráda kluky, se kterými Kate chodí, když díky jim prožívám takové okamžiky? Doufám, že už nikdy nebude sama.